

loven af 5te Juni 1849: „Kongerigets særlige Udgifter ere de, der vedkomme dets særlige Anliggender, saavel som den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarki fælles Udgifter maatte overstige de for Monarkiet fælles Indtægter“. Det vil sees, at Ordene i Finantslovens § 6, som jeg nylig tillod mig at oplæse, ere af ganske det samme Indhold som de Ord, jeg nu har anført, og heraf er det altsaa klart, at Rigsdagen ikke kan gjøre nogensomhelst Forandring i dette Forhold, der er bestemt ved Fællesforfatningsloven og ved Indskrænkningssundgjørelsen for Kongerigets Grundlov. Man maa altsaa spørge sig selv, af hvilken Grund det maa antages, at denne Bestemmelse er optagen i Kongerigets Finantslov. Det forekommer mig, at der i Kongerigets Finantslov ikke bør optages Andet, end hvad Rigsdagen har fuld Myndighed over at kunne forandre, nedsette eller reent udnægte. Det forekommer mig at være en konstitutionel Uting, at der i en Lov findes en Bestemmelse, med Hensyn til hvilken det for det Første kan siges, at det i sit Væsen er aldeles ligegyldigt, om den findes der eller ikke, eftersom Kongerigets Forpligtelser, hvad enten den staaer der eller ikke, i dette Forhold blive aldeles de samme, og dernæst at den staaer her, uden at man engang har Myndighed til at stille et Endringsforslag om en Tilføjning til den. At slyde denne Bestemmelse ud, er Noget, man kan gjøre, og det kaldt mig derfor strax ind, om denne Bestemmelse, naar man seer nærmere paa den, ikke er saadan, at man helst maatte ønske, at den ikke stod i Kongerigets Finantslov. Det seer noget mærkeligt ud, at enhver som helst Forandring i denne Bestemmelse er umulig, er udenfor Rigsdagens Myndighed, og en Udskyldelse af den har i Virkeligheden slet ikke her nogen Betydning, da Kongerigets Forpligtelser alligevel blive de samme. Jeg kan derfor egentlig ikke tænke mig Grunden til, at den er kommen ind i Kongerigets Finantslov; men efterat vi have seet den Indrømmelse fra Regjeringen, som udtrykkes ved Datoen den 29de Juli 1861, bliver det aldeles uforklarligt, hvorfor den er vedbleven at staae der, naar dog ikke eet Orde for Rigsdagen var forbundet

dermed, det nemlig, at Rigsdagen paa Grund af denne Sætning kunde fordrø sig oplyst af Regjeringen, om de tilsvarende Dele af det Beløb, som udgjør den hele Fællesudgift for Monarkiet, virkelig indkomme. Det synes mig, at den dog maatte have saa megen Betydning, at man ved den kunde fordrø af Regjeringen, at den medbealte Oplysning om den paa Kongeriget faldende Andeel af dette Beløb uden Videre kunde udgives, uden Hensyn til, om der fra de andre Landsdele kom et tilsvarende Beløb. Dersom Rigsdagen ved at beholde denne Sætning i Finantsloven ikke engang har dette Gode, saa kan jeg ikke troe, at nogle af de ærede Medlemmer vilde nægte at gaae med mig ved et Forslag om, at denne Sætning i Finantsloven udgaaer, og jeg har derfor tænkt at ville gjøre et Forsøg i den Retning for at erfare, om den dog bethder saa meget, at den giver os Ret til at spørge i den af mig paaapegede Retning med en grundet Forventning om at erholde Svar derpaa. Det glæder mig derfor overmaade meget, at Monarkiets Finantsminister er her tilstede som Kongerigets Finantsminister, thi medens det i mange Henseender kan være urigtigt og uhensigtsmæssigt, at han tillige er Monarkiets Finantsminister, er det dog ligeoverfor dette Spørgsmaal helbdigt, at han er det, eftersom han derved er bedre istand til at kunne bevare det, end om han ikke tillige var Monarkiets Finantsminister. Jeg vilde derfor tillade mig at spørge den høitærede Finantsminister, om han er istand til at meddele Rigsdagen Oplysning om de paa de øvrige af Monarkiets Dele faldende tilsvarende Beløb til det, som her i § 6 er nævnt, ville indkomme. Dersom den ærede Minister svarer, at han ikke troer, at de ville indkomme, saa vilde jeg tillade mig at spørge ham, om han anseer Regjeringen berettiget til at bruge den paa Kongeriget faldende Andeel af dette Beløb, nanset, at de tilsvarende Beløb fra de andre Landsdele ikke indkomme, og forsaavidt den ærede Minister vilde svare Ja til dette Spørgsmaal, vilde jeg rette det Spørgsmaal til ham, om Regjeringen ogsaa vilde benytte denne Ret. Dersom den høitærede Finantsminister vilde svare herpaa, eller dersom han erklærede at han